

**PREDICA LA SFINTII IMPARATI CONSTANTIN ȘI ELENA, EGALI CU
APOSTOLII
21 Mai
(Pentru duminică 24.5.2020)**

Pe 21 Mai biserica comemorează doi sfinți cu o deosebită recunoștință, pentru marile servicii prestate lui Dumnezeu. Ei sunt Sf. Constantin și mama lui Sf. Elena.

Sfântul Constantin s-a născut în orașul Naissus (care este acum orașul Nis din Serbia) în jurul anului 275 d.C. Tatăl său, Constantius Chlorus, a fost de origine greacă-iloriană și a devenit împărat al jumătății vestice a Imperiului Roman. Mama sa a fost o creștina virtuoasă și devotată pe nume Elena, care s-a născut în orașul Drepana, Bitinia (Asia Mică) în jurul anului 247 d.C. Istoria l-a numit pe Sfântul Constantin "**cel Mare**" pentru prudența sa în politică, priceperea sa militară, curajul său și rolul său în dezvoltarea Imperiului Roman de Est, începând cu mutarea capitalei de la Roma la Bizanț (redenumit Constantinopol după el însuși). Rodul acestui mutari a fost înflorirea civilizației bizantine timp de o mie de ani, producând mari lucrări care nu numai că au adus beneficii Imperiului în sine, ci și altor popoare. Biserica îl onorează cu titlul de **Isapostolos** ("Egal cu apostolii") și ca sfânt, pentru munca sa în apărarea credinței creștine în imperiu și în casă.

Cu faimosul Edict de la Milano în 313 d.C., împărații Sf. Constantin și Licinius au acordat libertatea religioasă poporului Imperiului Roman. Toate persecuțiile au încetat, cu creștinii eliberați din închisoare, și tuturor celor persecutați de Dioclețian și Licinius li s-a permis să se întoarcă acasă. Sfântul Constantin, în calitate de împărat, a instituit duminica ca o zi de închinare publică pentru a facilita cultul creștin pentru bisericile din întregul Imperiu. De asemenea, el a stabilit ordinea în biserică, convocând Primul Sinod Ecumenic în Nicaea, Bitinia, în 325 d.C. Acest consiliu s-a ocupat de erezia ariană și a formulat Doctrina Hristologică în simbolul credinței. El a construit, de asemenea, biserici magnifice, cum ar fi Biserica Sf. Irina (Ἁγία Ἐρρηνή) în Constantinopol și Biserica Sfinților Apostoli, unde a aspirat să aduca Sfintele Moaște ale Tuturor Apostolilor.

Partenerul său în aceste eforturi minunate a fost mama sa creștină, Sf. Elena. Ea a contribuit mult, chiar mergând în Țara Sfântă pentru a găsi adevărata Cruce Sfântă a Domnului. Ea a vizitat clădirea Bisericii Învierii din Ierusalim, Biserica Nașterii Domnului din Betleem și altele. După ce și-a dedicat restul vieții rugăciunii și lucrărilor miraculoase de caritate, ea a trecut la Domnul în jurul anului 328 d.C. la vârsta de optzeci de ani. Biserica a declarat-o sfântă și îi sărbătorește memoria în aceeași zi cu fiul ei, Sfântul Constantin, tot ca **Isapostolos** ("Egal cu apostolii").

Povestea botezului Sfântului Constantin a fost scris de Eusebiu, Episcopul Cezareei în Palestina este destul de emoționantă, fiind făcută la sfârșitul vieții împăratului. Episcopul Eusebiu scrie despre marile pomeni și ofrande ale împăratului și despre felul cum arăta. Spre sfârșit, când a fost catehizat și a simțit că sufletul său era pregătit să primească Sfântul Botez, el i-a chemat pe episcopii ortodocși care l-au însoțit și le-a exprimat dorința de a fi botezat spunând următoarele cuvinte memorabile: *A sosit vremea la care am sperat de mult timp, cu o dorință și o rugăciune sinceră pentru ca eu să pot obține mântuirea lui Dumnezeu.* Apoi episcopii l-au botezat pe Constantin cel Binecuvântat. După aceea, a purtat veșminte albe de botez, care nu au fost îndepărtate până la adormirea sa. După ce a primit Sfânta Împărtășanie, el a izbucnit în laudă la adresa lui Dumnezeu. Sfântul Constantin a dormit în Domnul în ziua Cincizecimii, 22 mai 337 d.C. la vârsta de șaiszeci și trei de ani.

Când studiem viața acestui mare împărat și sfânt, putem vedea că, în ciuda funcției sale și a gloriei care a venit odată cu ea, el nu a fost legat de ele. Sufletul lui tânjea după ceva mai mult. Dorința lui profundă a fost salvarea sufletului său, care a fost revelată în ultimele sale zile. După pocăința profundă pentru ceea ce făcuse în viața sa ocupată, el a fost botezat, simțindu-se complet fericit și împăcat. El nu și-a mai dorit măreția pământească. După cum scrie din nou episcopul Eusebiu: El a refuzat să se mai îmbrace în purpura. Apoi și-a ridicat glasul și a adus nenumarate mulțumiri lui Dumnezeu; după care a adăugat aceste cuvinte. *Acum știu că sunt cu adevărat binecuvântat: acum mă simt asigurat că sunt demn de nemurire și sunt făcut un partas al luminii divine.*

Dragii mei frați și dragile mele surori, aceasta este provocarea pentru noi: Simțim slava și onoarea pe care le-am primit cu Sfântul Nostru Botez? Considerăm că este mai mare decât orice faimă pământească, bogăție, birouri sau realizări? Prioritizăm căutarea vieții veșnice? Să luăm în considerare acest lucru deseori și să acționăm în consecință cu mijlocirea Sfinților Imparati Constantin și Elena .